

EVOKACE

Rob Halford

DOZNÁNÍ ROCKERA

Zpěvák Judas Priest vypráví

V O L V O X G L O B A T O R

Rob Halford

DOZNÁNÍ ROCKERA

Zpěvák Judas Priest vypráví

Rob Halford: Confession: Autobiography

Translation © Pavel Sojka, 2022

Copyright © 2020 Rob Halford

The Right of Rob Halford to be identified as the Author of the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1998

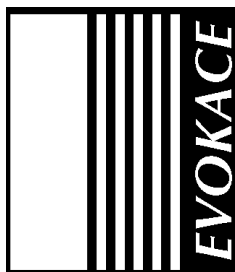
First published in 2020 by Headline Publishing Group

ISBN 978-80-7511-633-8

ISBN 978-80-7511-634-5 (epub)

ISBN 978-80-7511-635-2 (pdf)

V těchto memoárech jsem se zcela otevřel. Je v nich naprostá pravda, ovšem netrvám na tom, aby ostatní lidi odkrývali svá nitra stejně nevázaně. Několik jmen v *Doznání* jsem pozměnil – abych ochránil nevinné *stejně* jako viníky.

Rob Halford

DOZNÁNÍ ROCKERA

Zpěvák Judas Priest vypráví

ÚVOD: „NEMŮŽU SE NADECHNOUT!“

Je všední den, půl deváté ráno. Čas vyrazit do školy. Zavolat na mámu „čau“ a proklouznout hlavníma dveřma. Za brankou doleva, dojít na konec naší ulice a dát se doleva na Darwen Road. Chvilí po ní, pak zahrnout doprava, zhluboka se nadechnout... a přejít průplav.

Na břehu průplavu – či „stoky“, jak mu ve Walsallu trefně říkáme – stály obrovské železářny s názvem G & R Thomas Ltd. Byla z toho druhu pekelných továren, jež daly Black Country během průmyslové revoluce její jméno: ten druh řinčící, rachotící, smrdící pekelné díry, ve které většina chlápků z Walsallu trávila své pracovní dny.

Během mého dětství řinčela, rachotila a smrděla 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Nechat její obří pece vychladnout a znovu je zapalovat by trvalo příliš dlouho a bylo by to příliš drahé, proto ta továrna nikdy nezavírala. A ta špína a jedy, jež chrlila, byly příšerné.

Železářny, jako byly ty Thomasovy, v našich končinách formovaly a určovaly život – včetně toho mého. Když byl prací den, doma máma pověsila naše bílé povlečení a sundávala ho samou šmouhu od šedivých a černých sazí. Ve škole jsem seděl v lavici a pokoušel se psát na stolní desce, která vybrovala do rytmu obřího parního lisu ve fabrice přes ulici:

Duc, duc, duc!

Vždycky jsem říkal, že jsem si přičichnul k heavy metalu dávno před tím, než byla ta hudba vynalezena. Občas jsem na cestě do školy viděl siluety dělníků, jak vyklápí gigantický kotel plný žhavého železa do pískové jámy. Roztavené železo proudilo dolů jako láva a instantně vytuhlo do masivních ingotů surového železa. V Anglii mu příhodně říkáme „prasečí“. Přišlo mi, že ten termín vystihoval tu ošklivost.

Když jsem tenhle test přežití na cestě do školy každý den podstupoval, ne vždy jsem si byl jistý, že ho zvládnou. Dusivé zplodiny vycházející z té fabriky a smrad ze stoky byly neskutečně toxické. Když váł vítr ze špatné strany, což bylo skoro pořád, jemné částice šterku spolu s kouřem vám nafoukaly do očí a zůstaly tam celé dny. Bolelo to jako čert.

Vůně a chuť heavy metalu byla všudypřítomná...

Tak jsem se zhluboka nadechl, sevřel pevně svoji školní brašnu a přeběhl most, jak jsem nejrychleji uměl. V nejhorším, když smog a zplodiny byly tak husté, že byste je mohli krájet, začal můj mozek panikařit a protestovat proti tomu příkoří:

„Nemůžu se nadechnout!“

Vždycky jsem se nakonec nadechl a nikdy se nestalo, že bych se nedostal na protější břeh, byť kašlající a prskající. Vše se opakovalo, když jsem se odpoledne vracel domů. Byl jsem tomu zvyklý. Takový byl život v Black Country.

Myšlenka, že „nemůžu dýchat“, na mne v životě dolehla mnohokrát. Všechny ty klaustrofobické, rdousící roky – a těch bylo! –, když jsem se cítil v pasti: zpěvák jedné z největších heavymetalových kapel světa je příliš vystrašený oznámit světu, že je homosexuál.

Probděl jsem spoustu nocí, kdy mi hlavou letěly obavy a pochybnosti:

*Co by se stalo, když to přiznám?
Ztratíme všechny naše fanoušky?
Bude to konec Judas Priest?*

Ten strach a úzkost mne přivedly na velmi temné myšlenky. Bylo těžké se nadechnout v té hlubině alkoholismu a závislosti. Bylo těžké se potácet mezi zhoubnými nikam nevedoucími vztahy s muži, kteří ani nesdíleli mojí sexuální orientaci. A nejtěžší den byl, když mne nešťastný milenec objal na rozloučenou... jen minuty předtím, než si ke spánku přiložil revolver. A zmáčknul spoušť.

Tak skončíte, když nemůžete chytit dech, a já jsem tomu byl proklatě blízko: můj sebedestruktivní životní styl mě málem zabil.

Dokonce jsem se pokoušel o sebevraždu. Ale přežil jsem. Dostal jsem se na protější břeh. Zhluboka jsem se nadechl a překonal most a stoku pod ním.

Původně jsem chtěl tyto memoáry nazvat *Nemohu dýchat!*, ale to by bylo zavádějící... protože nyní *můžu*. Dnes jsem drogprostý, zaláskovaný, šťastný... a bez bázně. Vedu upřímný život, a to znamená, že nic a nikdo mi už nemůže ublížit.

Pokud mám parafrázovat svého raného, velmi tajného hrdinu, Quentina Crispa (jehož zmiňuji v tomto příběhu): Jsem majestátní homo heavy metalu.

A stejně už jsem vymyslel mnohem lepší název pro tuto knihu: *Doznání*. Protože, a to mi věřte, ten zkorumpovaný páter stále dokola hřešil, hřešil a hřešil, ale nyní nastal čas se z těch hříchů vyzpovídat... a snad dokonce získat vaše požehnání.

Tak se modleme.

Doznání je příběhem, jak jsem se naučil volně dýchat.

KAPITOLA 1: „PLUJ RYCHLEJI KRÁSNÁ LODI...“

Na začátku bylo sídliště rodinných domků Beechdale ve Walsallu.

A bylo tam fajn.

Když skončila druhá světová, Britové poděkovali Winstonu Churchillovi za jeho zásluhy kopancem do zadku a zvolením nové labouristické vlády. Tato vláda urychleně začala realizovat velký socialistický program budování stovek tisíců obecních domů, aby vykompenzovala poválečný nedostatek bydlení.

Pod záštitou ministerského předsedy Clementa Attleeho a ministra pro bydlení Aneurina Bevana začaly po celé zemi vyrůstat kolonie nových obecních domků, aby nahradily domy vybombardované během války a britské středostavovské rodiny měly kde bydlet. Typickým příkladem byla zástavba na Gipsy Lane ve Walsallu, jež byla záhy přejmenována na Beechdale.

Patnáct minut pěšky z centra města a deset mil severně od Birminghamu bylo na počátku padesátých let postaveno Beechdale, zářící novotou na ladem ležících průmyslových pozemcích. Mužům vracejícím se po porážce Německa z války ke svým rodinám musely tyto robustní terasovité dvojdomky připadat jako paláce.

Po dvě první dekády mého života bylo sídliště Beechdale mým tavicím kotlíkem. Byl to středobod mého života, mých nadějí, mých snů, mých strachů, mých vítězství, mých proher. Ačkoliv, a to je zvláštní, moje rodiště to není.

Když se máma s tátou, Joan a Barry Halfordovi, v březnu 1950 vzali, bydleli u matčiných rodičů ve walsallské čtvrti Birchills. Byl to titěrný domek, a tak když máma otěhotněla, rodiče se přistěhovali k mámině sestře Gladys a jejímu manželovi Jackovi do Sutton Coldfieldu, který je po cestě do Brumu (jak našinci z Black Country nazývají Birmingham).

Narodil jsem se 25. srpna 1951 a pokřtili mne Robert John Arthur Halford. Arthur bylo v naší rodině časté jméno: bylo to prostřední jméno otce a jeho táta byl taky Arthur. Prostřední jméno dědy bylo Flavel. To jsem naštěstí nezdědil.

Moje sestra Sue přispěchala o rok později a rodičům byl přidělen obecní domek na Lichfield Road ve Walsallu. Potom v roce 1953 se rodina usadila v čísle 38 na Kelvin Road v zahradním městě Beechdale.

Domky v té kolonii byly strohé, jak už to u britských obecních sídlišť bývalo zvykem, ale podobně jako mnoho dalších obydlí Bevanovy éry, byl z nich cítit určitý idealismus. Byly větší než vládním nařízením specifikovaná minimální velikost a dokonce měly před i za domem vlastní zahrádky.

Městská rada si nepochybně představovala, že u těchto domů vzniknou hezké trávníky a záhony s květinami... ale to se nestalo. V poválečných letech byla ještě spousta potravin na přiděl, a tak beechdaleské rodiny využívaly jejich venkovní plochy k pěstování brambor a zeleniny.

V podstatě jste ze dveří vyšli přímo na políčko.

Dodnes si přesně vybavuji dispozice domu na čísle 38 Kelvin Road. V přízemí byl obývací pokoj, kuchyň a malý pokojík, a v patře byla toaleta, malá koupelna, ložnice rodičů, miniaturní pracovna a společný pokoj nás dětí. Moje postel byla u okna.

Beechdale mělo sousedskou atmosféru a v pravdě komunitního ducha. Lidi se navzájem pořád navštěvovali. Někteří si mysleli, že to místo je nebezpečné, ale mně tak nepřipadalo. Máma mi říkala, abych se vyvaroval hrstky ulic – „Ať se děje cokoli, tam nechod!“ –, ale já nikdy neviděl nic horšího než pár rezavých vyhozených lednic na dvorech. Určitě to nebyl žádný slum.

Můj táta, jako všichni muži dělnických profesí v Black Country, pracoval v železárnách. Začínal jako strojník ve firmě Helliwell, která vyráběla díly do letadel a měla výrobu poblíž walsallského aerodromu – už dávno neexistuje.

Ta práce mu vyhovovala, jelikož byl vždy nadšenec do letadel. Býval záložák Královského letectva, a když ho povolali, toužil se

stát pilotem. Místo toho ho strčili do pozemní armády a válku strávil ve vojenském prostoru Salisbury Plains.

Tátovo nadšení pro letadla se přeneslo i na mne a vyráběli jsme spolu jejich modely – létající pevnosti, spitfiry, hurricany. Brával mne sebou na walsallský aerodrom, kde jsme sledovali, jak vzlétají kluzáky, a jednou či dvakrát jsme vyrazili do Londýna pozorovat letadla na heathrowském letišti. *To mě strašně bavilo.*

Z Helliwellu šel táta pracovat do fabriky na ocelové trubky. Když pak jeho kolega odcházel, aby založil vlastní firmu, přidal se k němu. Přestal pracovat ve výrobě a stal se z něj nákupčí. V naší zahradě jsme přestali pěstovat brambory a místo nich zdobil náš dům droboučký pěstěný trávník s cestičkou uprostřed.

Taky jsme si pořídili auto. Mělo to v sobě pocit nadřazenosti. Byl to jen obyčejný Ford Perfect, žádný luxus, ale nějak mi připadalo, že se nám zvýšila společenská prestiž. Místo plahočení autobusem mě všude vozilo auto, a to se mi líbilo.

Jak to ženy mívaly tehdy ve zvyku, dokud jsme se Sue byli ještě děti, máma zůstala doma, každý den uklízela a udržovala dům v čistotě. Oddaně věřila, že „čistota“ rovná se „půl zdraví“. Náš dům vypadal v kteroukoliv denní či noční hodinu jako výstavní exponát.

Topili jsme uhlím a máma se pouštěla do jednoho z našich vzdálených příbuzných, Jacka, když nám ho přivázel ve velkém pytli. Sledoval jsem z okna, jak ten pytel zvedá ze svého nákladáčku a pokračuje s ním na zádech po přístupové cestě, míjí tátovu motorku a shazuje jej na zem v naší kůlně. Je celý od mouru, černý jako to uhlí samo.

„Nedělej tady binéc, Jacku!“ peskovala ho.

„Je to uhlí, babinó!“ odpovídal jí Jack. „Co čekáš?“

Budoucnost dorazila do čísla 38 na Kelvin Road ve formě ponorného ohříváče. Aby ušetřila, máma nás nechala tu věc zapnout jen patnáct minut před koupelí, takže jsme seděli ve vaně ve dvaceti centimetrech vlažné vody. Nebo zhasla všechna světla, protože jsme zapomněli dát do měřiče mince.

Rodiče vkládali drobné mince do elektroměřiče v obýváku. Byla tam taková kosa, že máma tam dávala vykynout těsto. Když mon-

tér přišel měřič vyprázdnit, bývalo v něm o pět nebo šest pencí navíc. Když jsme měli kliku, máma nám se Sue dala každému jednu nebo dvě.

V čísle 38 na Kelvin Road bylo v zimě jak na Sibiři. Lehával jsem v posteli pod hromadou chlupatých dek a sledoval, jak se na vnitřní straně oken tvoří led. Na podlaze naší ložnice bylo linoleum. Dostat se v noci na záchod vyžadovalo sprinterský běh přes tu ledovou podlahu.

Záchod byl maličký, právě jen dostatek místa k posezení na hajzlíku, jak jsme mu říkali, s oběma koleny těsně na dveřích. Táta byl těžký kuřák, na toaletu si bral noviny a seděl tam třeba hodinu. A čadil.

Jak se tam dekoval, máma ho vždycky varovala: „Oj! Koukěj tam otevřít vokno!“ V zimě to nikdy neudělal. Když vyšel ven, museli jsme čekat pět minut, než se kouř z jeho žvára vyvětrá. *A nejen kouř.*

Každý pátek večer táta položil obálku se svojí výplatou na stůl a máma řídila veškeré naše finance. Jedli jsme prostě: maso se zeleninou, rybu s hranolkama ze stánku nebo pojízdné prodejny, která křížovala naši čtvrti každý pátek, a vynikající místní delikatesu, buzíky s hráškem.¹

Nastal čas začít chodit do školky. První den jsem byl na cestě do naší mateřinky strachy bez sebe, držel jsem se mámy za ruku a brodili jsme se bahnem, jelikož některé domy v naší čtvrti se ještě stavěly. Školní budova byla jen dva bloky od našeho domu, ale já měl pocit, že jsme šli sto mil.

Děs a běs! Když jsme tam došli a máma mě před školou objala a pozdravila mě tím naším lokálním podivným pozdravem „Čágo belo, Robe!“ – a odešla... já se sesypal. *Byl jsem opuštěn!* Začal jsem kvílet a bečet (tak říkají děcka ve Walsallu pláči).

Moje první dny ve školce byly značně traumatické..., dokud jsem se neupnul na jednu velmi atraktivní učitelku, která v mých

¹ Pro všechny moje americké teplé přátele: ano, v Anglii skutečně existuje jídlo z mletého masa s názvem „buzíci s hráškem“!

pětiletých očích vypadala jako filmová diva. Každé ráno jsem se jí pověsil na sukni. *Když je tady tahle dáma, školka je v pohodě!*

Tahle úča pro mne byla zjevení, zachránkyně a anděl. Jen kdybych si mohl vzpomenout na její jméno! Vlastně na ty první roky ve školce moc vzpomínek nemám, kromě té počáteční hrůzy – a agónie z účasti na vánočních besídkách.

O Vánocích, jak už to ve školkách chodí, jsem byl obsazen do vánočního představení jako jeden ze tří králů. Dodnes si pamatuju svojí repliku: „Spatřili jsme na východě jeho hvězdu!“ Měl jsem s tím jediný problém, že jako všichni dobří králové jsem musel mít na hlavě korunu.

Moje koruna byla z lepenky a držela pohromadě klipsnou, která se mi vzadu zařezávala do hlavy. Jakmile mi ji učitelka nasadila, měl jsem pocit jako by mi zavrtala díru do lebeční kosti. Snažil jsem se ji upravit a učitelka se mnou ztrácela trpělivost:

„Roberte Halforde, přestaň hýbat tou korunou!“

„Ale ono to strašně bolí! Auvajs!“

„To za chvíli přestane.“

Nepřestalo. Během celého našeho dětského pokusu ztvárnit zázrak zrození Ježíška se mi ta zatracená klipsna zařezávala do lebky, až mi z toho třeštila hlava.

Nikdy jsem nepoznal matčiny rodiče, zemřeli, když jsem byl ještě hodně malý, ale o to víc jsem zbožňoval prarodiče z tátovy strany, Arthura a Cissy, a začal jsem trávit hodně víkendů v jejich domě, který byl dvě míle od našeho. Otec mne k nim odvezl v pátek večer a vyzvedl v neděli odpoledne.

Záchod měli venku. Jít na něj v noci byla moje černá mūra. Musel jsem sebrat všechnu svoji odvalu, abych otevřel dveře ven do tmy a pelášil k jejich maličké zděné kadibudce v zadní zahradě. V zimě bylo sedátko tak studené, až jsem měl pocit, že k němu přimrznu.

Navíc, můj děd nevěřil v toaletní papír. „Proč mrhat prachama na něco takovýho!“ říkával. „Noviny udělaj stejnou službu. Za války jsme nic jinýho neměli.“ Tak jsem tam seděl, sedmiletý, v té jejich zahradě, zuby mi drkotaly, kolem mne tma tmoucí, a utíral si zadek *Walsallským expresem*.

Babča s dědou měli úžasné příběhy. Vyprávěli mi, jak za války utíkali do protiletického krytu a sledovali noční oblohu a na ní německé bombardéry jak směřují ke zničení Coventry. Dodnes si vybavuju jejich přídělové kupóny na mléko a cukr v oranžových obálkách jak někde na tombole.

Děda bojoval v bitvě na Sommě v první světové válce, ovšem jako většina mužů, kteří to peklo přežili, o tom nikdy nemluvil. Jednoho dne jsem se ale přehraboval v jejich domě a udělal úžasný objev.

Babička mi v jejich pokoji improvizovala malou postel tak, že k sobě přistrčila dvě křesílka a na ně hodila dva polštáře. Byla to ta nejpohodlnější postel na světě. Vedle ní byla malá komora se závěsem a jednoho dne jsem ten závěs odhrnul a objevil za ním starý kufr.

Byl jsem zvědavý a kufr otevřel... a zjistil, že je plný memorabi-lií z první světové. Mezi nimi pistole Luger, plynová maska a spousta insignií z německých uniforem. Nejúžasnějším nálezem byla pravá válečná helma z doby britského generála Kitchenera, s bodcem na vršku.

Nasadil jsem si ji a šel vyhledat babču a dědu, hlavička se mi pod tou tíhou kolébala ze strany na stranu. „Copa je tohle, dědečku?“ tázal jsem se ho. Jeho první reakce byla našťvaná a okřikl mne, abych to okamžitě sundal... Jenže moji prarodiče se na mě nikdy nezlobili dlouho.

Tak či tak, víkendy strávené u nich jsem vítal čím dál víc – poně-vadž doma se máma s tátou pouštěli do děsivých hádek.

Nikdy se nehádali v naší přítomnosti, ale když jsme se Sue šli nahoru spát, jejich rozepře začaly. Řvali na sebe a bývalo to dost agresivní. Nikdy jsme pořádně nevěděli, o čem se vlastně hádají, a jen jsme tak leželi v našich postelích, poslouchali a třáslí se.

Jejich hádky často nabíraly na síle a hlasitosti – a někdy táta mámu praštil. Nebylo to často, ale nejdřív byl křik, pak PLESK! Jak ruka přistála na kůži a pak mámino kvílení. To je ten nejhorší zvuk na světě, jaký může dítě slyšet.

Občas na sebe křičeli, že toho druhého opustí. Jednou to táta

udělal. Byli jsme se Sue v obývacím, vedle v kuchyni byla scéna a pak jsme ho slyšeli zařvat: „A dost – já padám!“

Táta vyběhl schody nahoru, spakoval si kufr a pak za ním praskly hlavní dveře. Civěl jsem z okna, jak spěchá naší ulicí a mizí v šeru, a myslel jsem, že mi pukne srdce: *Je pryč! Táta je pryč! Už ho nikdy neuvídím!*

Došel až na konec ulice, otočil se a přišel zpátky. Ale těch pár minut jsem měl pocit, že se mi zhroutil svět ... skutečnost, že jsem musel slyšet tyhle brutální hádky, mě poznamenala způsobem, který jsem si plně uvědomil až mnohem později v životě.

Ovšem *Doznání* není žádná utrápená autobiografie – to ani náhodou! Ačkoliv mě v té době hodně štvaly, máminy a tátovy střety jaksi vymizely, čím jsme se Sue byly starší. Oba byli milující a starostliví rodiče, a ani za milión bych se nikdy neoznačil jako trpící nebo nešťastné děcko.

Máma byla velmi klidná, vyrovnaná osoba, právě ten typ balvanu, jaký každé dítě potřebuje. Skoro nikdy jsem ji neviděl vykoježenou... ale to se mělo změnit v ten Den, kdy jsme se vypravili na wrestling.

Byl jsem ještě dost malý, ale pamatuju si to jako včera. V sále na radnici jsme měli sedadla přímo u ringu. Usadili jsme se a začalo první kolo – a máma začala totálně šítet.

Jeden ze zápasníků udělal malou levou a máma vyskočila ze svého sedadla a začala na něj chrlit urážky: „To nemůžeš, ty špinavej hajzle! Sudí, sudí! Diskvalifikuj ho!“ Řádila jak pomínutá. *Takhle* jsem ji předtím nikdy neviděl.

Byl jsem z toho jelen a táta se styděl. „Sedni si, ženská!“ syknul na ní. „Všichni se na nás dívají!“ Máma se posadila, ale pořád prskala: „Měli by ho za to vyhodit z ringu!“

Tím to neskončilo. Další neférový zákrok zápasnického provi-
nilce a máma vyskočila ze svého sedadla a jako kulový blesk se hnala k provazům, kde do něj začala mlátit kabelkou. *Páni, to byl ale zápas!*

Stále před sebou vidím ten tátův výraz. Halfordova rodina už nikdy na wrestling nešla.

Walsall byl kromě strojírenství známý kožedělnictvím.² Dozvěděl jsem se, že královna si tam nechávala vyrobit sedla, a byl jsem na to pyšný. Navštívila Walsall v roce 1957. Byl jsem ji přivítat v místním parku a okrasné zahradě. Byl jsem nadšený: *Přijela královna! K čertu s telkou!* Měla na sobě zářivě barevný kabát. Když mávala davu, představoval jsem si, že mává jen mně.

Měl jsem rád krátké výlety do centra města. Zbožňoval jsem ten ruch a shon. Máma, Sue a já jsme před hospodou U tří mužů ve člunu chytli trolejbus, který nás odvezl na tržiště u kostela sv. Matěje.

Vždycky jsme si se sestrou vyprosili návštěvu supermarketu Woolworth na hlavní ulici a máma nám tam koupila pár sladkostí. Jednou jsem zpanikařil. Místním rozhlasem oznámili, že obchod se chystá zavřít, a mě to rozhodilo.

„Máámíí!“ křičel jsem. „Musíme ven! Rychle! Zavíraj!“ Vyděsila mne představa, že nás přes noc zavrou v supermarketu. Pak jsem to ale domyslel: „No jo, počkat, to jako budem zavřený s těma bonbónama! S *tim* bych dokázal žít...“

Některé víkendy nás máma odložila do místního kina Savoy na dětské ranní představení. Sledovali jsme filmy a epizody *Cisco Kida*. Zvuk jsme neslyšeli – promítání bylo jeden velký blázinec, spousta pobíhajících, ječících děcek, rozjetých na přeslazených syčených limonádách.

O Vánocích měl Walsall svoje kouzlo, jeho přeplněné ulice pokryté sněhem. Chlápek vzhledu vandráka prodával horké brambory a pečené kaštany. Ruce měl černé od dřevěného uhlí, ale to mne nikdy neodradilo: „Mami, koupíš mi bandoru? Prosím.“

Chlap mi jednu podal v kusu novín a s trochou soli. Přišlo mi to tak cizokrajné a měl jsem pocit, že jím kaviár – ne, že bych tehdy věděl, jak chutná kaviár. Po pravdě, nevím to ani teď.

² Jednou jsme se školou byli na exkurzi v kožedělné továrně a viděl jsem tam, jak vyráběli všechny ty kožené obojky, biče a cvočky, jež mi evidentně přirostly k srdci, když jsou součástí mé garderoby ještě o šedesát let později. *Kožené obojky, biče a cvočky* – to by rovněž mohl být dobrý název pro tyto memoáry.

Když jsem byl malý, všechny Štědré dny byly jak přes kopírák. Celou předcházející noc jsem probděl v očekávání, co dostanu ráno pod stromeček, a v osm hodin bylo po všem. Dostával jsem krabici s vybranými sladkostmi – KitKaty, pastilky Rowntree, tyčinky Smart – a ty ovládly celý můj den:

„Mami, můžu si vzít KitKat?“

„Ne, peču krůtu! Nejedl bys večeri.“

„Ale mami! Můžu aspoň jeden Smartie?“

„No tak jo, ale jen jeden.“

„Díky, mami.“

Uběhlo stěží deset minut.

„Mami, můžu si vzít jeden KitKat?“

A tak to šlo pořád dál, přes královnu řeč k národu a dál...

Jedny Vánoce mi táta dal fakt bezva dárek. Byl to malý model lokomotivy s hořákem, do které jste nalili methylovaný alkohol a zapálili. Fialový plamen jste nasměrovali do miniaturního kotle, nalili do něj vodu a kola se začala otáčet. Byl to překrásný výdobytek techniky.

Začal jsem chodit do základky, která byla hned vedle mateřinky. Výuka malinko přitvrdila a já se musel začít učit psát – s plnicím perem. Jak úžasné pomyslet, že tohle byla součást našich osnov.

Jak jsem se učil číst, začaly mě strašně bavit komiksy. Nechával jsem si dětské časopisy s nimi doručovat každý týden. Přistávaly na našem zápraží, právě když jsem odcházel do školy a já se nemohl celé dopolední vyučování dočkat až budu doma a ponořím se do nich.

Miloval jsem kreslené příběhy uličníka Dennise, kočky Korky a mazané Minnie, ale nejsem si jistý, že vysílali to nejlepší poselství. Vzpomínám si na postavičku rudocha, Malého Pluma, který prohlašoval: „Mně kouřit dýmka na míru!“ Britské děti vyrůstaly v domnění, že američtí indiáni mluvili výhradně takto.

No, padesátá léta v Anglii nebyla zrovna politicky korektní. U prarodičů jsem měl krabičku na kapesné. Byla kovová, ve tvaru torza černocho se zveličenými rty. Vložili jste starou velkou penci do jeho napřažené dlaně, zmáčkli mu rameno a jeho ruka se zvedla a vhodila mu minci do úst.

A jak výrobce rozkošně nazval tuto hračku? Černý Sambo. Myslím, že jeho návrat na scénu se konat nebude...

Děsně rád jsem se díval na televizi a po obědě jsem ze školy pospíchal domů, abych stihl dětské pořady. Bavily mne černobílé animované seriály Gerryho a Sylvie Andersonových. *Twizzleho dobrodružství* byly o klukovi, který uměl natahovat ruce a nohy. *Baterka Torch*y měl na kebuli lampu. *Four Feather Falls* bylo o šerifovi s kouzelnou pistolí a mluvícím koníkem.

Jak se Andersonovi zdokonalovali, vyrobili pořady *Fireball XL5*, *Stingray* a *Thunderbirds*. Miloval jsem je všechny, stejně jako pořady typu *Oslík Muffin* – nóbl dáma hraje a zpívá na klavír, na kterém tančí figurka oslíka – nebo *Woodentopovi* o jedné potrhlé rodině.

Takže jsem byl jen obyčejný kluk, který dělal na konci padesátých let obyčejné věci... a pak se mi přihodilo něco neobyčejného. Říká se tomu epifanie, pravda? Chvíle, kdy máte pocit, že se vaším životě – vaším osudu – něco hnulo?

Přihodilo se to následovně.

Chodil jsem na první stupeň beechdaleské základky a učitelka hudebky vybírala vhodné kandidáty do školního pěveckého sboru. Seděla vepředu, hrála na piáno a moje třída střídavě vstávala a zpívala.

Učitelka hrála tesknou ukolébavkovou píseň o skotském králi Robertovi s názvem „Lod' na ostrov Skye“. Tu píseň jsem znal z předchozích lekcí, takže když jsem přišel na řadu, popošel jsem dopředu a začal zpívat:

*Pluj rychleji krásná lodi, leť jako pták
Do plných, do plných, volají námořníci
Vezou chlapce, jenž narodil se králem
Přes moře na ostrov Skye*

Ta píseň se mi líbila, tak jsem ji zpíval z plných plic. Když jsem skončil, učitelka seděla za piánem a zírala na mě. Zprvu nic neříkala a potom řekla: „Zazpívej nám to znova.“

„Ano, paní učitelko.“

Obrátila se na ostatní ve třídě. „Vy všichni teď zpozorněte, buďte zticha a naslouchejte Robertovi,“ řekla jim. „Jen poslouchejte!“

Nebylo mi zcela jasné, co se děje, ale ona začala hrát píseň znova a já se do toho s chutí obul. Tentokrát se na konci stalo něco zvláštního. Než stihla učitelka cokoliv říct, třída mi spontánně zatleskala.

„Pojď se mnou,“ řekla mi učitelka a vedla mne do vedlejší třídy. Vešli jsme dovnitř a ona cosi tiše řekla své kolegyni, která pokývala hlavou na souhlas.

„Třído, chci abyste si poslechli, jak Robert Halford přednese tuto píseň,“ řekla.

To už začínalo být DOST divné.

Zazpíval jsem tedy „Lod' na ostrov Skye“ ještě jednou, tentokrát a *cappella*, tedy bez hudebního doprovodu.

Strašně jsem si to užíval!

Vím, že každému děcku je příjemné být milováno a těší jej zájem ostatních, ale pro mne to bylo poprvé, kdy jsem si uvědomil, *OK, tohle chci v životě dělat!* Měl jsem z toho báječný pocit a žertuju jen na půl, když říkám, že ten den považuju za počátek své kariéry v šoubiznysu.

V jedenácti jsem podstoupil zkoušky jedenáct-plus, což je test, který podstupuje každý školák v Británii, aby se zjistilo, zda je dostatečně chytrý a mohl nastoupit do místního gymnázia, nebo ho odloží do druhého stupně základky. V testech jsem uspěl, ale nechtěl jsem se rozloučit s kámoši, tak jsem přechod na gympl odmítl.

V každém případě jsem už tou dobou řešil jiné věci.

Jak se mi blížila puberta, začal jsem si uvědomovat, že jsem skutečně jiný než ostatní kluci.

KAPITOLA 2: VÝPOMOC KÁMOŠŮM

Že jsem teplej, jsem věděl už v deseti letech.

No, to není úplně přesné. V tom věku jsem netušil, co být „teplej“ znamená. Zcela určitě jsem ale věděl, že jsem radši s klukama než s holkama, a kluci se mi víc líbili.

První náznaky se dostavily v prvním stupni základky. Vypěstoval jsem si silnou náklonnost k chlapci jménem Steven. Neskutečně mne přitahoval a chtěl jsem mu být pořád na blízku. O přestávkách jsem byl za ním všude a na hřišti jsem se s ním pokoušel při hrách sblížit.

Pochybuju, že si toho Steven všiml a pokud ano, nejspíš si myslel, že jsem nějaký nesamostatný, obtížný spolužák. Pravděpodobně neměl ponětí o tom, co se dělo, o nic víc než já – ale bezesporu v mém nezkušeném, mladém srdci způsobil hormonální hokej.

Moje záležitost se Stevenem, jak už to u pubescentních pobláznění bývá, naštěstí netrvala dlouho a nastal čas se přesunout na velkou školu. Nastoupil jsem na střední v sousedním Bloxwichi.

Každé ráno jsem na sebe hodil šedivé kalhoty, sako a modrou kravatu se zlatým pruhem, popadnul brašnu a vydal se na dvacetiminutovou chůzi do školy. Po úseku, kde jsem si kvůli smradu z železáren musel držet nos, jsem to vzal malou oklikou do pekárny a koupil si tam za půl pence bochánek ještě teplý z pece. Snědl jsem náplň a zbytek jsem si nechal na později.

Tuto pěší výpravu jsem podstupoval každý školní den, ať si lilo nebo foukal prudký vítr. V takové dny se žáci dostavili úplně promočení a během ranního nástupu byla nad našimi hlavami pára, jak z našich šatů osychal ten liják. Všichni jsme alespoň dostali zdarma malou láhev mléka.

Na střední školu jsem se adaptoval docela rychle. Navzdory mým raným zábleskům nejistoty v sexuální orientaci jsem dospíval docela normálně a byl jsem sebevědomý hoch. Měl jsem kolem

sebe dobrou partu kámošů, nebyl jsem ani příliš plachý nebo naopak výrazný. Byl jsem prostě normální kluk z Walsallu.

Ve škole jsem prospíval. Můj oblíbený předmět byla anglická literatura a zajímali mne romantici, jako byl irský básník Yeats. Měl jsem v oblibě hudebku a byl jsem dobrý v zeměpise. Silně věřím v osud a celé mi to pak dává smysl: Strávil jsem život psaním textů písní, hraním hudby a cestováním po světě.

Taky mi docela šlo technické kreslení, ale ten předmět mě vůbec nezajímal. Pokud něco, trochu mne děsil. Cokoli se strojírenstvím, což zavánělo strašlivými železárnami – a se vším respektem k tátovi, který v té fabrice strávil život, jsem v nich nechtěl skončit.

Vůbec jsem ještě netušil, co chci v životě dělat. Ale věděl jsem, že *tohle* to nebylo.

Také jsem poprvé vyjel do cizí země. Když mi bylo asi třináct, škola nás vzala na víkend do Belgie. Byli jsme v Ostende, kde jsme bydleli v nějakém hostelu poblíž pláže.

Cesta do ciziny mi přišla jako dobrodružství a velmi formující. Vzpomínám si, jak šokovaný jsem byl ze všech těch rozdílů: jídlo, auta, oblečení, lidi a samozřejmě řeč. To všechno, včetně lněných ubrusů na stolech v restauraci hostelu, jsem vnímal jako sofistikovanější než doma ve Walsallu.

Mým nejlepším kamarádem ve škole byl kluk z Beechdale jménem Tony. Vyznávali jsme stejný humor. Po cestě ze školy domů jsme si přeříkávali scénky z *Dereka a Clivea* nebo jsme vymýšleli své vlastní. Byly dost sprosté, což je odjakživa typické pro mladistvé hochy.

Další věcí, která nekonečně fascinuje dospívající kluky, je ovšem sex – a ten v mém životě začal hrát stále významnější roli. Celé to začalo, když mě jeden naučil masturbovat.

Mým instruktorem byl kluk o rok či dva starší než já, který bydlel ve stejné ulici v Beechdalu. Jeden víkend jsem se poflakoval s pár kámoši ze školy na hřišti, když se k nám přidal tenhle mladík.

„Chcete se naučit něco bezva?“ zeptal se nás.

„Jo. Jasně! To zní super!“

„Tak jo. Pote se mnou.“

Následovali jsme ho k němu domů, tam nás vzal do suterénní místnosti a zavřel dveře... a vytáhl penis. „Dělá se to takhle,“ řekl. „Držte ho takhle.“ Začal si ho masírovat, nahoru a dolů, větší a větší silou. „Když zrychlíte, navodí vám to skvělejší pocit!“ dodal a trochu se začervenal.

Lehce jsem otálel, ale moji dva kámoši už měli kalhoty na půl žerdi a kopírovali ho, tak jsem si pomyslel, že udělám nejlíp, když se přidám. Nejdřív jsem byl celý nesvůj – *vy byste byli taky nebo ne?* – ale pak mě to začalo bavit a víte co? Měl pravdu: Když jste zrychlili, *bylo* to příjemný.

Ten kluk byl pravděpodobně začínající úchyl, ale neřekl: „Já ti ho přidržím,“ nebo „Nechte mě na vás sáhnout.“ Jen vzal na svá bedra úkol naučit nás to prastaré, nijak zvlášť ušlechtilé umění masturbace. A pro mne otevřel celý nový svět slasti.

Od té doby jsem to dělal skoro pořád. Doma jsem byl vypakován z pokoje, který jsem sdílel se Sue. Byl to její nápad, protože chtěla mít víc místa a soukromí, ale mně nevadilo přemístění do toho maličkého pokoje. Když nic, bylo daleko snazší mu dávat za uši.

Honil jsem si, kdykoliv jsem měl příležitost, a ve škole to bylo totéž. Setkával jsem se s těmi kámoši, co jsem s nimi podstoupil tu první lekci v onanii nebo i několika dalšími... a jeden druhého jsme vyhonili.

Měli jsme k tomu dokonalou schovku. Ve škole jsem byl pořád premiantem a za odměnu mě jmenovali školním knihovníkem. Dělal jsem tu funkci rád a s radostí jsem chodil každý den do trafiky vyzvednout denní tisk, abych jej pak vložil do knižního fondu.

Nejlepší na tom ale bylo, že jsem měl přístup do malého dřevěného přístavku knihovny, kde se třídily knihy podle tématu. Dovnitř nebylo vidět – nebo jsme si to mysleli – a bylo lehké tam zaskočit na krátký výtrysk vzájemné výpomoci, když nás to padlo. Což bylo... pořád.

Jednoho odpoledne jsem v té místnůstce byl s blízkým přítelem Petem. Vše se odehrálo podle obvyklého scénáře – v jednu chvíli jsme pilně pracovali na našem třídním projektu do anglického jazyka a najednou jsme byli v sobě.

Váleli jsme se na stole, naše oblečení různě pocuchané a kalhoty shrnuté ke kotníkům, když jsem se náhodou podíval k zavřeným dveřím. Nad nimi byl tenký proužek skleněné výplně, které jsem si nikdy předtím nevšiml – a v tom okně byla šokovaná tvář učitele angličtiny.

Do prdele!

„Slez ze mě,“ syknul jsem na Peta a oba jsme se svalili pod stůl. Krčili jsme se tam a srdce nám bušila, jak ty pneumatické buchary ve fabrice přes ulici.

Ten učitel nevešel dovnitř, ale srdce jsem měl v ústech.

Situace na hovno!

Tohle bylo zlé. Muselo to mít následky. Další dva dny se nic nedělo, ale z naší příští hodiny angličtiny jsem měl hrůzu. Všechno šlo normálka, ale když na konci lekce zazvonilo a my se řadili k odchodu ze třídy, učitel si nás zavolal k sobě.

„Halforde! Higgsi! Zůstaňte tady!“

Ploužili jsme se k němu.

„Ruce z kapes!“

Oba jsme natáhli ruce před sebe.

„Vy víte, za co to je, že ano?“

Podívali jsme se s Petem na sebe a pak na učitele.

„Ano, pane,“ přikývl jsem.

Udeřil nás oba tvrdě ukazovátkem. Třikrát, rychle za sebou na každou ruku. Šest každému.

„Tohle se již *nikdy* nebude v téhle škole opakovat!“ napomínal nás.

„Ne, pane!“

„A teď ven!“

Na dlaních se mi udělaly pulzující krvavé podlitiny a já jen z té příšerné bolesti pomrkal slzavýma očima. Jenže nás to samozřejmě neodradilo a dělali jsme to znova... a *znova*...

Snad se vám to bude zdát divné, ale když jsme s kámoši jeden druhého masturbovali, nemělo to nic společného s homosexualitou. Dost jsme se u toho nasmáli, no, jen taková malá výpomoc jeden druhému. Moji přátelé nebyli teplí: stali se z nich otcové a jsem si jistý, že dnes už mají vnoučata.

Ale to je jejich příběh, ten můj je docela jiný.

Pokud jsem měl v deseti podezření, coby čerstvý náctiletý jsem věděl natuty, že jsem homosexuál. Přitahovali mě víc kluci než holky: bylo to tak jednoduché. To zjištění mě ani neděsilo: přišlo mi to přirozené a normální. Ovšem instinkt mi radil to držet v tajnosti.

Tak či tak, co jsem vlastně věděl o homosexuálním sexu? Walsall nebyl v šedesátých letech zrovna zdrojem informací o sexuálním životě. Byl jsem zmatený mladík, jenž neměl šajna o tomto zakázaném ovoci, které mne tak přitahovalo. Jen občas se mi dostalo názaku.

Naše rodinná dovolená byla skromná a samá legrace – do ciziny jsme jezdili asi tolik vzácně jako na měsíc – nicméně jsme si ji užívali. Jezdili jsme do přímořského letoviska Rhyl v severním Walesu. Jednou jsme si pronajali otlučený starý karavan u železniční tratě. Pokaždé, když jel kolem vlak, karavan se celý třásl.

Prázdniny v Blackpoolu na severu Anglie byly taky fajn. Na pláži byla sice kosa a moře se zdálo být míli daleko. Běžel jsem pískem, vyblbnul se ve vlnách, pak sprintoval zpátky přes pláž a máma mne zabalila do ručníku, abych se nepodchladil.

Muselo mi být asi třináct, když jsme trávili dovču ve více Westword Ho! na pobřeží Devonu. Bydleli jsme v karavanovém kempu a jedno odpoledne jsem z nudy zavítal do místního obchodu.

Uviděl jsem tam novelu s dvěma muži na obalu, vzal ji do ruky a trochu se jí prolistoval. Ihned probudila mojí zvědavost. V příběhu se objevilo několik homoerotických pasáží, tak jsem ji zakoupil, schoval pod košili a odnesl do našeho karavanu.

Po celý zbytek těch prázdnin jsem při každé příležitosti tu knihu četl. Taky jsem si ji potajmu bral na táborové záchody. Nevzrušovala mne sexuálně, ale objasňovala pár věcí, kterým jsem nerozuměl: *Aha, oukej, takže TOHLE dělají homosexuální muži!* Ta kniha byla jak učebnice, vyplňovala některé mezery v mých vědomostech.

Když přišel čas návratu domů, počkal jsem, až táta naskládá všechny naše věci do kufru auta, a když byl otočen zády, schoval

jsem knihu za naše zavazadla. Nechtěl jsem, aby ji někdo našel – obzvlášť ne táta.

V kontrastu s tím, jak opatrně jsem ji schovával, jsem na ni úplně zapomněl, když jsme dorazili domů. Z Devonu do Walsallu je to docela štreka, a tak rodiče nechali vypakování věcí z auta až na následující den. Když jsem je při tom viděl a uvědomil si situaci, strašně mě to vyděsilo: *Do hajzlu! Ta kniha!*

„Snad ji nenajdou?“ namlouval jsem si. *No jasně...*

Seděl jsem v obýváku a sledoval telku, když táta vrazil dovnitř a mrsknul po mně tou knihou.

„Co má tohle znamenat?“

„Co jako?“

„Však víš co! Tohle svinstvo!“

„Je to jen kniha.“

„Fakt? A víš o čem ta kniha je?“

„Vím.“ řekl jsem.

Táta mne zpražil pohledem: „Takže to nepopíráš?“

Hádám, že jsem mohl říct různé věci. Například, *Byl jsem zvědavěj, tati! Je to jen legrace.* Byla by to svým způsobem i pravda, teda skoro. Ale nic takového jsem neřek.

„Ne,“ řekl jsem. „Nepopírám to.“

A tak jsem se ve třinácti tátovi přihlásil ke své sexuální orientaci. Chvilku na mě civěl, pak se otočil, vyšel ven a prásknul za sebou dveřmi.

Už nikdy se o tom nezmínil – alespoň ne mně. Ovšem ta kniha způsobila v naší rodině menší rozruch. Víím, že táta se o tom zmínil mámě a o něco později si ty novinky našly cestu k mojí babičce Cissy. Když jsem ji pak viděl, zdálo se, že ji celá ta záležitost nechala v ledovém klidu.

„Nech to plavat, bumbo!“ ujistila mne. „Pamatuju si, že tvůj táta měl taky takový období.“

Jakže? Věděl jsem, že táta býval za mlada velmi pohledný, a vyšlo najevo, že než potkal mámu, zabouchnul se do něj nějaký chlápek a stále mu kupoval dárky. Tak mi to aspoň řekla babička. Bylo mezi nima někdy něco? Kdo ví?

Vlastně mě ta informace ani příliš nepřekvapila. Jen přidala na všeobecném pocitu zmatku, který mne stále víc obklopoval.

V každém případě táta měl svou vlastní tajnou literaturu. Jednoho dne jsem byl sám doma a trochu jsem se poohlížel v ložnici rodičů. Z žádného zvláštního důvodu. Nakoukl jsem do jejich skříně, zvedl několik párů bot... a pod nima byly nějaké časáky.

Šlo o publikace pro nudisty, což moji rodiče zcela určitě nebyli. „Co tady *tohle* má co dělat?“ říkal jsem si. „*Tohle* nemůže patřit mámě – to musí být tátovo.“ Nebyla to nic obscénního, žádná pornografie, vlastně byly docela, jak to jen říct, prostě *přirozené*, ale ty fotografie nahých chláčků v každodenních situacích mi přišly velmi vzrušující.

Další vysoce instruktážní publikaci jsem objevil v klubu pro mladé v Bloxwichi. Jednou jsem na tamní toaletě našel knihu černobílých erotických fotografií od jistého Boba Mizera, jenž, jak dnes vím, byl průkopník americké homoerotické fotografie.

Ve čtrnácti či patnácti jsem neměl potuchy, kdo je Bob Mizer, ale jeho fotky mne uhranuly. Kniha byla plná záběrů vymakaných chlapíků v tangách vyvalujících se na oblázkových plážích či opírajících se o sloupek. Jak jsem si to v té kabině prohlížel, doslova mne to odvařilo.

Nastal malý zápas s vlastním svědomím: mám tu knihu šlohnout nebo ne? K čertu s tím! *Tohle* nemohlo moje svědomí nikdy vyhrát. Nacpal jsem si knihu vzadu za kalhoty, vymluvil se kámošům, že mám domácí úkol, a spěchal domů, jak nejrychleji jsem uměl.

Ta kniha byla studnice nápadů. Plno aranžovaných foto příběhů. Například týpek v nátělníku se ptá druhého: „Kleknul mi motocykl, můžete to opravit?“ Potom se nakloní přes stroj a druhý mu říká: „Hej, to je hezkej zadek!“ a začne mu na něj sahat.

Ty Bobovy fotky pro mne představovaly zlatý poklad. Mohl jsem se u nich uhonit k smrti. Je úžasné, kolikrát se dospívající kluk může vyhonit nad jednou fotkou, než jej začne nudit. Tu knihu jsem schovával ve svém pokoji. Vzhledem k tomu, že máma uklízela každý den, je s podivem, že ji nikdy nenašla.

Ve stejném klubu mladých v Bloxwichi jsem na záchodech objevil uměláka. Opláchl jsem ho v umyvadle a pod kabátem propašoval domů. Poskytl mi mnoho hodin nespoutané slasti. Když nebyl v akci, ležel schovaný pod oblečením v mé skříni. Rodiče nikdy nic nezjistili.

Nebo jsem si to myslel. Jednoho večera jsem v obýváku sledoval telku. Táta si četl noviny. Aniž by od nich zvedl zrak, utrousil jakoby ke mně poznámku.

„Možná budeš chtít *tu věc* vyhodit, Robe.“

V žilách mi ztuhla krev. *Jak na to přišel? Jak dlouho o tom ví?* Přesto, když jsem byl zpět ve svém pokoji, nedokázal jsem se přinutit se *té věci* zbavit. Bylo to jako bych si měl amputovat ruku. Ten umělák zůstal schovaný v mé skříni a táta už se o něm nikdy nezmiňoval.

Byl jsem nejistý mladý muž, s nímž divoce mávaly hormony. Snažil jsem se dopátrat co nejvíce informací, ale nedostával jsem se nikam. Všechno to pro mne byla záhada. A dva úchylní kantoři, kteří zneužívali našeho dětského zmatku, moc nepomohli.

Zpracování železa a dřeva byly obory, které se vyučovaly na dvou opačných koncích jedné velké místnosti, a jejich dva lektori byli sexuální predátoři. Chlap od železa naháněl hrůzu. Byl vyzáblý a vypadal jako jeden známý pravicový poslanec a ministr, a rovněž nevěstil nic dobrého.

Vyráběli jsme zahradnické lopatky nebo pohrabáče do krbu a on mezi námi chodil. Dal nám třeba kus železa označený tužkou a řekl nám, abychom to zpilovali až k té značce, a jak jsme tak pilovali, on jakoby náhodou položil ruku na váš zadek nebo stehna.

Chodil tak po místnosti od chlapce k chlapci, osahával nás a nikdo ani nemukl. Nikdy k nám při tom nepromluvil slovo a ani mimo ty lekce jsme to se spolužáky nikdy neprobírali. Jako kdyby se to vůbec nedělo.

Ti dva povedení učitelé v tom evidentně jeli spolu. Navštěvovali volně jeden druhého hodiny a někdy si vzali dva nebo tři chlapce do vzdáleného rohu třídy. Celé jsme to akceptovali jako rutinní součást výuky.

Snažil jsem se vypořádat se svou sexuální orientací, a ačkoliv

mne to nevzrušovalo – zdálo se to sprosté a nechutné a neslušné – prostě jsem si jen myslel, *No tak dobře. Je tohle normální mezi homosexuálními muži? Dělá se to takhle?* V lekcích zpracování železa byly samý kluci, mužné typy, a já si říkal: Děje se tohle potom v těch fabrikách?

Když jsme o tom my kluci nikdy nemluvili mezi sebou, určitě jsme to nehodlali probírat s rodiči. Bylo mi jasné, že táta by si okamžitě šel do školy stěžovat a... nechtěl jsem to dál rozmazávat a snášet to pitvání. Bylo lehčí sklonit hlavu a tolerovat tu ruku na svém zadku.

Upřednostňoval jsem kluky, ale randil jsem taky s děvčaty. Pravidelně jsme chodili každých čtrnáct dní tancovat – to bylo ještě před disko érou – do Bloxwiche.

Vždycky mne bavil tanec a dokonce jsem jeden čas chodil po škole na hodiny starodávných tanců, kde jsem se naučil irské a skotské lidové. Skotské! Tak *to* už je nějaký pojem! Potom jsem postoupil od těch starodávných, a když jsem vzal jedno děvče jménem Angela do Bloxwiche, vyhráli jsme tam jejich soutěž v twistu. Cena mne zklamala – deníček od dětského časopisu *Eagle* v červených plastových deskách.

I když, nebyl jsem zklamáný tolik, jako byla Angela z toho, co jsem udělal potom. Dýdžej měl na pultu malé papírky, na které bylo možné napsat požadovanou skladbu a zprávy k přečtení nahlas. Z důvodů, známým jen mému idiotskému, dospívajícímu já, jsem napsal toto:

Zahrajte prosím „Boty proti lásce“ od Nancy Sinatra a řekněte: „*Tuto píseň nechává hrát Rob pro Angelu. A že ty boty nejsou pro ní, ale že já pro ní mám jiný kalibr.*“

Na co jsem proboha myslel? Znělo to jako od starého úchyly. Jsem si skoro jistý, že další rande s Angelou už se nekonalo...

Vzít holku do tančírny v Bloxwichi nebyla zrovna levná záležitost, a tak jsem se rozhodl si najít sobotní brigádu. Můj děda prodával auta u firmy Reginald Tildesley. Měli před provozovnou neustále dvacet autáků a se spolužákem ze třídy jsme tam o víkendech chodili a každé jedno pořádně omyli.

Byla to celkem makačka, ale mně to nevadilo – docela jsem se na

tu práci i těšil, protože se zdála být tak dospělácká. Majitel nám za to dával dvě libry, v polovině šedesátých let hodně peněz... poté jednoho dne, když jsme tam opět nechali duši, nám podal 50 pencí.

„Co *tohle* má bejt?“ ptám se zděšeně.

„To sou tvý prachy.“

„50 pencí? Vždycky jsme dostávali dvě libry.“

„No ták. Víc už nedostanete. Ber neber.“

Vzali jsme to, ale už jsme tam nepáchli.

V púlce šedesátých let se jazyky na druhém stupni moc nevyučovaly, ale v té mojí vybrali několik žáků na lekce francouzštiny a já byl mezi nimi. Byl jsem nadšený. Oblíbil jsem si lektorku paní Battersbyovou a brzy se stal jejím oblíbeným žákem.

Francouzština mě bavila, protože mi přišla exotická. Snažil jsem se mluvit bez přízvuku, to znamenalo bez walsallského přízvuku. Chtěl jsem říkat „*Ouvre la fenêtre*“ ne „*Úvraj la fenetrá*.“ Protože *nikdo* nechce slyšet ten krásný francouzský jazyk zpotvořený walsallským jam-jamem.

Co je to „jam-jam“? Je to hanlivý termín požívaný Brumáky (lidmi z Birminghamu) k zesměšnění dialektu, jakým se mluví ve Walsallu a okolí. Pro nezasvěcené, brumácký a černozemský přízvuk můžou znít podobně – ale jsou velmi, velmi odlišné.

K mojí zálibě v domnělé sofistikovanosti francouzštiny se přidružil rozvíjející se zájem o hudbu, divadlo... a módu. Naše škola byla celkem liberální a nechala své starší žáky nosit místo školních uniforem vlastní oblečení. Stal se ze mě nadšený následovník módních trendů.

Chtěl jsem být, jako každý puberták, moderně ohozený a jít s dobou. Začal jsem se poflakovat po Beechdale v semišových mokasínech, které byly tak náchylné k zašpinění, že jsem se bál je nosit pro případ, že se ošoupou, nebo na ně zaprší.

Měl jsem manšestrový kabát, který jsem nosil do roztrhání, až mi máma musela na lokty přišít záplaty. Doplnoval jsem ho kravatou a beztvarými kalhotami do zvonu. Díky obchodu Henry's, jednomu z mála slušných butiků ve Walsallu, jsem docela stíhal poslední módu.

V místě, jako je Beechdale, nemůžete nosit takovýhle ohoz, aniž byste vzbudili zvědavost okolí, a vzpomínám si, jak jsem jednoho večera šel domů z tanečních večerů v Bloxwichi. Bylo mi asi patnáct. Dostal jsem chuť na nějaké brambůrky, a tak jsem se zastavil u stánku s hotdogy v naší čtvrti.

Taky jsem si v té době tupíroval vlasy a česal je dopředu jako kapela Small Faces, a moje vzezření vzbudilo pozornost dvou chuligánů, co se tam cpali párky v rohlíku.

„Oj, čéče, kókej, jak vypadáš, ty buzno!“ Navážel se do mě jeden z nich tím nejhrubším jam-jamem. „Co seš tý, borec, nebo holka?“

Ignoroval jsem je, ale ta otázka zůstala viset ve vzduchu a svým způsobem mě pronásledovala. Tou dobou jsem už věděl, že jsem gay, ale když mi ti chuligáni řekli, že vypadám jako holka, začalo mi to vrtat hlavou:

Myslí si všichni, že tak vypadám? Je to součást toho, kdo a co jsem?

Kolem mého šestnáctého roku, kdy jsem se připravoval na závěrečné zkoušky, zažila Halfordova rodina šok. Zcela jistě to překvapilo mě a Sue, a neméně ohromující to bylo pro mámu s tátou. Do naší rodiny přibylo nové mimino, bráška Nigel.

Naši je určitě neplánovali, ale bylo skvělé, když se narodil. Bylo bezva mít v domě mimčo, rodiče byli nadšení a já se sestrou jsme ho zbožňovali. Jeho příchod se jevil magický.

Přes to všechno začala mít máma po narození Nigela deprese. Měla náhlé změny nálady, kdy najednou úplně ztichla a stáhla se do sebe. Nakonec jí doktor předepsal pilule štěstí, jak jsem vždycy nazýval antidepressiva. Sám jsem měl prodělávat podobné stavy a pár let později.

Jenže jako každý dospívající jsem byl lapený v mém vlastním, sobeckém životě, což mne přivedlo k výrazně podivnému nadpřirozenému setkání. V *Belgii*. Bylo to velice zvláštní.

Z nějakého důvodu jsme se s kámošem Tonym rozhodli, že si zopakujeme školní víkend do Ostende. Sehnali jsme levné jízdenky na autobus a trajekt a ubytovali jsme se v hostelu ve městě. Měl asi pět nebo šest pater a majitelka nám dala pokoj v posledním patře.

Naše postele byly na opačných stranách místnosti. Hned první

noc, krátce poté, co jsme se ubytovali, se moje postel začala... no, třást.

„Robe, co tam děláš?“ ptá se mne potmě Tony podezíravě.

„Nic,“ odpovídám, a srdce mi buší. „Moje postel se třese.“

Vylezl jsem z postele a rozsvítil. Moje postel teď byla v klidu a nejevila žádné známky abnormality. Zhasl jsem a znovu ulehl, když to začalo znova. Netrvalo to dlouho, ale stejně jsem se tu noc příliš nevyspal.

Příští den jsme s Tonym prochodili město, ale před spaním jsem byl nervózní. A po právu. Jakmile jsme zhasli, moje postel začala divoce vibrovat. Třásla se tak silně, že jsem měl pocit, že z ní vy-padnu.

Bylo to jak zasraná scéna z bijáku *Exorcista*. Postel se pode mnou třásla jak šílená, a totéž se dělo dokonce i s obrazy na stěnách. Trvalo to mnohem déle než první noc, a já byl vyděšený.

Ráno, když nám majitelka servírovala snídani, jsem se jí svojí lámanou francouzštinou pokoušel s pomocí slovníku vysvětlit, co se stalo:

„Er, excuse-moi, Madame! Hier soir, mon lit, er, tremblait!“

Civěla na mne a zavřela hlavou. „O tom nikdy nemluvíme!“ vyštěkla a vypochoďovala z jídelny. Tak to je asi tak všechno... ale domnívám se, že moje silná víra v nadpřirozeno se zrodila ten víkend v Belgii.

Po návratu do Walsallu jsem v sobě objevil nový zájem – a z jeho podstaty jsem začal silně věřit, že bych to jednou mohl dělat jako práci.

Díval jsem se hodně na televizní seriály a taky na divadelní hry měsíce na BBC. Televize, kino a divadlo mne fascinovaly a začal jsem si pohrávat s myšlenkou stát se hercem.

Mohla to být moje budoucnost? Byl jsem tou představou posedlý. Nastal čas opustit školu. Učil jsem se na závěrečné zkoušky a celkem uspěl, ale neměl jsem chuť ve středním vzdělávání pokračovat. Děcka z dělnického prostředí to tehdy nedělala a já chtěl vylétnout do světa.

Mým rodičům to nevadilo. Přístupovali k tomu tak, že mne podpoří v čemkoliv, co bych chtěl v životě dělat. Máma se mě pra-

videlně tázala: „Robe, jsi šťastnej?“ Na mojí odpověď, že „ano“, říkala: „No, když si šťastnej ty, tak já taky.“ Pro děcko to byla skvělá mantra.

Tak jsem s rodiči trávil večery prohlížením barevných brožur Birminghamské konzervatoře múzických umění a přemítal, zda to bude ten správný krok, až ukončím druhý stupeň základky.

Ty brožury byly plné fotografií chlapíků v těsných mundúrech a boulemi v rozkroku, což z mého pohledu vůbec nebylo na překážku. Zato skutečnost, že jsem neměl žádnou hereckou zkušenost, by na překážku být mohla. Pochyboval jsem, že by se počítalo vystoupení na vánoční besídce a klipsna zařezávající se do hlavy.

Táta měl kolegu v práci, který byl herec amatér, a tak se mu svěřil. Kolega mu řekl, že vystupuje v produkcích místního divadla jménem Grange Playhouse, a tam stále hledají nové talenty: „Řekni Robovi, aby se stavil! Bude se mu tam líbit.“

„Tak jo, půjdu tam a zjistím co a jak,“ řekl jsem a vítal další příležitost hodit na sebe své semišové botky, manšestrový kabát a kravatu.

Zašel jsem tam... a fakt mne to bavilo. Obsadili mě do dramatu, který se celý odehrával v kuchyni, a já v něm hrál dospívajícího mladíka uvězněného v jedné dysfunkční rodině. Ostatní herci byli většinou starší než já, ale velmi nápomocní. Tátův kolega mi obzvlášť pomohl a motivoval mě.

Bavilo mě chodit jeden večer týdně na zkoušky a své repliky jsem zvládal dokonale. V úvodní scéně, když šla opona nahoru, jsem byl jedinou osobou na jevišti, seděl jsem na forbíně a čistil boty. Režisér mě požádal, abych při tom zazpíval nějaký popěvek z televizních reklam.

„Ze které reklamy?“ ptám se.

„Nechám to na tobě,“ řekl. „Cokoliv. Nějakou si vyber.“

Vybral jsem si jediný reklamní slogan na zubní pastu Pepsodent. Byl to bujarý krátký popěvek, který se vám zaryl do hlavy, tak jsem ho zazpíval:

*„Kampak se poděla ta žlutá
Když Pepsodent v ústech kutá!“*

Ta hra se hrála už týden a místní noviny vyslaly na představení kritika. Ve své recenzi mi dal kladné hodnocení: „Robert Halford podává velmi inteligentní a soustředěný výkon..., sledujte tohoto kluka.“ Měl jsem z toho velkou radost a rozhodl se, že si u babičky už nebudu na záchodě vytírat zadek místním denním tiskem.

Chtěl jsem hrát častěji, a tak jsem byl nadšený, když se mi tátův kolega znovu ozval. Znal lidi z Velkého divadla ve Wolverhamptonu, prestižní scény ve střední Anglii. Chystali se zajít do Walsallu na skleničku – nechtěl bych se připojit a on by mě jim představil?

Jasně! Ano, prosím! Řekl mi, kde se mají setkat... a byla to hospoda poblíž domu mých prarodičů. Tak jsem si s nimi domluvil přespaní, abych se pozdě večer nemusel plahočit celou cestu domů.

Za dva dny mne tátův kolega vyzvedl po večeri na Kelvin Road. Nejdříve mě odvezl do nějakého skladu divadelních kostýmů, ke kterému měl klíče. Byly tam skutečné poklady a já nevěřicně obdivoval všechny ty středověké výstroje a historické kostýmy. Vždycky jsem se rád šnořil.

Pak jsme vyrazili do hospody. Lidi od divadla byli fajn, ačkoliv trochu nóbl, a pili jak o život – a tátův kámoš mi kupoval panáky rumu a rybízové kořalky. Bylo jich docela hodně.

Nikdy předtím jsem tolik nevypil. Babička mi tu a tam nalila sklenku shandy nebo mi o Vánocích nechávala upíjet z jejího Snowballu. Ovšem tohle bylo to správné pití – *rum! A s divadelníky!* – a já začal ztrácet půdu pod nohama. Chtěl jsem se zapojit, tak jsem pil dál. Jenže brzy jsem byl totálně namol.

Ke konci večera se se mnou točil svět. „Já vím – pojďme ke mně domů,“ slyším tátova kolegu. Tou dobou jsem už nebyl schopen se sám rozhodovat, a než jsem se nadál, byl jsem s ním u něj doma.

Snad mi nalil ještě jeden drink. Už si nevzpomínám. Hovořil o divadle a na pozadí běžela televize. Jen jsem se snažil neusnout a soustředit se na to, co říká. Pak byla najednou tma a on byl těsně vedle mne.

Už nemluvil o divadle. Mluvení obstarávaly jeho ruce. Dotýkal se mne po celém těle – pažích, hrudi a dole v rozkroku. Pracoval

tiše: už nic neříkal. Bylo to jak v hodinách zpracování železa – s tím rozdílem, že tentokrát to šlo dál.

Byl jsem bezmocný. Ten chlap věděl, co chce, a šel za tím. Otevřel mi poklopec, vyndal mi ptáka, sehnul se a dal si ho do úst. Jak jsem tam seděl, opilý, nehybný a potichu, on mi poskytl můj první orální sex v životě.

Co to je?

Co se to děje?

Co mám dělat?

Můžu ho zastavit?

Udělal jsem – absolutně nic. Netuším, jak dlouho to trvalo, ale když bylo po všem, vstal a aniž by cokoliv řekl, vyšel z pokoje. Vzpomněl jsem si, že nejsem daleko od domu prarodičů, našel jsem svůj kabát a hlavní dveře, a vyklopýtal v panice a dezorientovaný ven do noci.

Nevěděl jsem, jak si to všechno přebrat. Ani jsem si nebyl jistý, co se vlastně stalo. Ležel jsem u prarodičů v pokoji pro hosty, cítil se divně a pak jsem usnul. Druhého dne jsem se probudil s hlavou jako střep ve své první kocovině a spoustou nezodpovězených otázek:

Dělají TOHLE homosexuální muži?

Znamená tohle být teplej?

Jsou všichni herci na kluky?

Byl jsem právě na castingovém gauči?

Nyní ovšem vím, že ten muž byl totální sexuální predátor a pedofil. Viděl, jak jsem mladý a zranitelný, a zneužil toho, i mne. Netušil jsem ale, jak s tím naložit. Myslel jsem, že to byla moje vina.

Když jsem se později téhož dne vrátil do Beechdale, táta se mě zeptal, jak jsem se bavil.

„Skvěle,“ zamumlal jsem.

„Dával na tebe můj kolega pozor?“

„Jo,“ řekl jsem. „Jo. Dával.“

Stejně jako v případě lektora práce s železem nikdy jsem tátovi neřekl, co mi jeho kolega provedl. To by ho zničilo. Ani bych to nezmněl v tomto životopise, kdyby táta ještě žil.

Každý mráček má stříbrnou obšívku. Těžko nacházet nějaký plus v sexuálním zneužívání, ale po té temné noci se jeden objevil. O několik dní později se mi ozval jeden z těch ostatních divadelníků, co s námi byli v té hospodě. Ve wolverhamptonském Velkém divadle hledali jevištního asistenta – měl bych zájem?

Měl. Šel jsem na pohovor s manažerem divadla a on mne přijal, začít jsem měl ihned. Moje nejbližší budoucnost byla zajištěna... a přesně to jsem chtěl.

Stal jsem se členem divadla.

KAPITOLA 3: ŠEST DVOUDECEK VÍNA A ANTIDEPRESIVA

Vaše první zaměstnání je velký životní krok, přijímací rituál, a já to tak cítil, když jsem v šestnácti ve wolverhamptomském Velkém divadle začínal. Ačkoliv jsem byl nadšený do herectví a divadla, moc jsem o tom nevěděl a nebyl jsem si jistý, co mám očekávat.

Tedy, bylo to bohovské, jak říkáme ve Walsallu. Tu práci jsem miloval.

Vzali mne jako jevištního asistenta pomlčka elektrikáře pomlčka holku pro všechno k ruce jevištního manažera. Prvních pár týdnů jsem vařil čaj, zametal jeviště, dělal poslíčka a zvykal si na obrovskou změnu v mém životním stylu.

Skončil časný ranní běh kolem železáren. Nyní jsem chytl autobus do Wolverhamptonu, abych byl v poledne v divadle, celý den v něm pracoval a potom večer byl přítomen na představeních, pak zpátky nočním autobusem do Walsallu a doma kolem půlnoci.

Vyhovovalo mi to a změnilo mě to v nočního ptáka, kterým jsem dodnes. Syn jevištního manažera byl v divadle osvětlovačem a ti dva mě vzali pod svá křídla. Učil jsem se rychle a po pár měsících jsem uměl nasvětlit všechna představení.

Skoro ve všech divadlech je osvětlovací rampa před jevištěm, ale ve velkém divadle byla po stranách. Bylo obtížnější s ní manipulovat, ale brzy jsem to zvládal a měsíce fascinovaně sledoval, jak se pár metrů ode mne odvíjely úžasné příběhy.

Dělal jsem světla pro všechny akce: kabarety, činohru, balet i jednu operu, *Orfeus v podsvětí*. Performeři běhali kolem mne z jeviště a na něj, nebo čekali, až přijde jejich narážka, a já byl přesně uprostřed toho všeho.

Byl jsem rád nablízku velkým hvězdám z televize. Známy komik Tommy Trinder ve Velkém divadle hostoval. Sledoval jsem ho tolikrát na *Sunday Night v londýnském Palladiu* a byl to zážitek, když vybalil svojí známou hlášku: „Vy šťastný lidi!“